

fremfat, anse vi for i sine væsentligste Punkter at være lige saa daarlige som Intet. Den vil ikke have nogen virkelig Betydning for at bevare Landets Selvstændighed i Tilfælde af en Krig, og naar nu de Herrer ville binde sig til at holde paa den ogsaa for Fremtiden, saa komme vi desværre til at finde os i, at denne Sag stilles i Bero til bedre Tider. Vi have ingen Maaht til at bringe den frem, hverken paa den ene eller den anden Maade. De Herrer erklære, at den kan kun og skal kun bringes frem paa den Maade, som de ville; denne Maade antage vi for ufor- svarlig i og for sig, og hvad er der saa at gjøre? Vi maa se Tiden an og gjøre vort Bedste for paa alle mulige Maader at faae Befolkningen oplyst om, hvad vi antage, der i den Henseende er det Rette, samt haabe paa, at næste Gang, der kommer nye Valg, de da ville falde bedre ud. Jeg havde troet — men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa her — at de Herrer kunde være gaaet en bedre Vej, en Vej, hvor man havde kun- net se en Udvei af den Forvirring, hvori vi nu ere komne paa Forsvarsvæsenets Omraade. Det have de Herrer imidlertid ikke villet, og vi Andre maa jo i al Beskedenhed finde os deri. Vi anerkjende saa fuldstændigt, hvad den ærede Ordfør- var var saa god at underrette os om, at vi nu ere svundne ind til en ringe Minoritet. Vi stille ingen Fordring om, at de Herrer skulle tage Hen- syn til os; men vi havde det Haab, at de for Sagens Skyld vilde have set en lille Smule bort fra hele den politiske Situation, hvori vi leve, og som de Herrer have nok saa stor Skyld i som nogen af os Andre.

Krigs- og Marineministeren (Saff- ner): Der er to Udtalelser i det ærede Udvalgs Betænkning, som jeg særlig skal dvæle ved, idet jeg for Dvrigt skal søge at imødegaa de Udtalel- ser, som vi have hørt af den ærede Ordfører. Den første Udtalelse i Betænkningen, hvortil jeg sigter, er den: „Det er nu fjerde Gang, at Spørgsmaa- let om overordentlige Foranstaltninger til For- svarsvæsenets Fremme foreligger til Behandling. Fire Aar ere hengaaede med resultatløse Forhand- linger mellem de hidtidige Regjeringer og Folket- thinget; endnu synes Opgaven ikke at have nær- met sig sin Løsning“, og den anden Udtalelse er den, at Ministeriet uagtet Udfaldet af de sidst foretagne Folkethingvalg har „forelagt sit Forslag uforandret, kun med de Modifikationer, hvorom det tidligere var blevet enigt med Landstinget“. Jeg kan dele det ærede Udvalgs Beflagelse over, at det nu er fjerde Gang, at dette Forslag foreligger til Behandling, og at det ikke er lykkedes at bringe denne for Landet saa vigtige Sag til en Løsning; men jeg tror, at jeg ikke er uberettiget til at drage den Slutning af Flertallets Udtalelser, at Grunden til, at man ikke er kommen videre, hoved- sagelig maa søges i, hvad Udvalget kalder: den

nuværende urimelige politiske Tilstand her i Lan- det. Derfor man imidlertid tror, at det, naar disse Tilstande pludselig bleve hevede, og naar der kom en efter Udvalgets Flertals Mening mere tilfredsstillende Stilling tilveie, da skulde kunne lykkes at faae denne Sag ført hurtig igjennem, saa tror jeg, at dette er en stor Feiltagelse, naar man gaar ud fra, at en kommende Regjering vilde fastholde det Forslag, som foreligger fra Flertallets Side, og som blev vedtaget ved 3die Behandling her i sidste Samling. Et saadant Forslag vilde sikkert møde en saa stærk Modstand andettids fra i den lovgivende Forsamling, og hos de Sagtyn- dige, hvis Mening man dog ikke aldeles kan overse, at der neppe vilde være nogen Udsigt til at faae det ført igjennem. Men jeg gaar et Skridt vi- dere. Jeg tror, at en saadan Regjering vel vilde vogte sig for at bringe den af mig omtalte Plan frem. Den vilde vistnok vel vogte sig for at tage dette Ansvar paa sig. Den af Udvalgets Flertal foreslaaede Dagsorden, synes mig alle- rede at indeholde et stærkt Fingerpeg i denne Retning, og denne min Anskuelse er yderligere bleven styrket ved den meget ærede Ordførers Udtalelse om, at det, man særlig fremhævede i Dagsordenen, var, at der skulde tilvoiebringes en „formaalstjenlig“ Plan til Ord- ningen af Landets Forsvar. Der er saaledes an- givet en Nuance mellem det, som man nu tæn- ker sig, at der skal gøres, og det, som man tid- ligere har vedtaget. Denne Forskjellighed har man imidlertid, efter hvad vi have hørt fra Ud- valgets ærede Ordfører, ikke Grund til at antage, er overordentlig stor, og jeg tror saaledes at være berettiget til at dvæle særlig ved det Forslag fra Flertallet, som blev vedtaget i forrige Samling. Naar vi sammenligne Regjeringsplanen med dette Forslag, saa ville vi jo se, at der paa flere Punk- ter er fuld Overensstemmelse mellem dette Things Flertal og Regjeringen. Man er enig i at er- kjende, at det er umuligt at forsvare hele Landets Omraade, man er enig i at erkjende det Nigtige i, naar vi blive udsatte for et pludseligt Over- fald, og vi staa alene, saa at koncentrere Forsvaret paa Sjælland, man er enig i at støtte det levende Forsvar ved Befæstningsanlæg, og man er endelig enig i, at det er nødvendigt at give Flaaden en betydelig Udvidelse. Hertil kommer, at Flertallet forlanger et befæstet Punkt i Nørrejylland, og at Udgifterne skulle begrænses til omtrent 30 Milli- oner Kr. Hvad nu det befæstede Punkt i Sjælland angaar, saa er dets Betsaffenhed og Betydning omtrent givet ved den Sum, som tidligere har været anslaaet dertil, og som lidt forøget er ble- ven bragt i Forslag af det ærede Mindretal i Ud- valget. Det er ved denne Sums Størrelse givet, at det ikke kan være Tanken dermed at skaffe en virksom Hjælp til et effektivt Forsvar af Halvøen. Jeg tror saaledes, at dette befæstede Punkt ikke vil have stor Betydning for Landets Forsvar, ja jeg vil endog sige, at det under visse Forhold snarere